

ראש הישיבה

נקודה מתור "לחיות עם פרשת השבוע"

אין זה קל להציג לרצון הפנימי. אמר שלמה המלך (משלי כ', ה'): "מי שמקיים עצמה בלב איש אין לו קבוצה קלה". העצה האמיתית, הרצון הפנימי והאמתי של האדם נמצא עמוק בלבו. אך כדי לדלות זאת צריך להיות איש תבונה. לא כל אדם זוכה להציג לעומק נפשו ולדעת מה הוא רוצה.

רבים חיים את העצה השטחית. מושפעים ממחברתו, מהמשמעות, מן הרצכים הכלכליים וכדומה. אין זו "עצה عمוקה", אלא עצת חיצונית שמשפיעת על האדם בקבלה החלהות שלו. "איש התבונה" – לשון יחיד, לממדנו שמעלים הם. איש התבונה מצליח לנטרול את כל הסיגים והקליפות, את כל ההפרעות החיצונית, ולגלוות מה הוא רוצה.

התורה היא הדרכן להציג לעומק נפשו את העצמיות, ולא ניתנו מצות השמיטה והיובל. אלו מצות שמחירות את האדם לעצמיות. "ושבתה הארץ" – האדם לא משועבד לקרען, אלא חופשי לעסוק בתורה ולגלוות את רצונו העמוק.

מצות השמיטה ניתנה בהר סיני, ממשום שהיא נותנת לאדם את הכליל את עצמיות. אנו צרכים ללקת ברוח השמיטה, ולבודק למה אנו משועבדים היום. השעבור לעבותה הקרען לא רלוונטי היום כפי שהיה במנון התורה, אך מצות השמיטה לא בטלה ממשום כך.

נראה, שמלבד השעבור הכלכלי והחברתי, השעבור הגודל ביותר ביום הוא השעבור למכשורים הסלולריים. ההתמכרות היא העבודה המודרנית, והיה אחת המחלות הקשות של העולים. כਮובן שמי שמכור לא חשב שהוא כזה. הוא בטוח שהוא יכול בכל רגע להפסיק ולעצור. אבל אםמצא את עצמו קם בבודוק – ומיד בזק מה התחדש במכשי, הולך לשון – והמכשיר אותו, אכל – והמכשיר בדיו – ונראה הוא מכור.

התמכרות היא התנכרות לעצמיות. אנו הופכים להיות נשים שתחיהם חיצוניים, שלא מגיעים למים העמוקים ולעוצות העמוקות שבבנינו. יבחן כל אחד את עצמו, ברוח השמיטה – מהם השעבודים שבחייו, ואיך הוא משתחרר. יתכן שצורך לקחת חופש מהמכשיר בדיו – כמה שעות או יותר מכך. יבחן כל אחד את עצמו ויצא לחירות מכל המועקות והדברים המשועבדים אותו.

לחיות עם פרשת השבוע – לקיים "גאולה תחנו בארץ", על ידי שתורה תנתן בארץ. הגאולה והتورה הולכות יחד, ובעו"ה נזכה לגאולה שלמה מותן בראיות, שמחה ונחת, ברכה והצלחה.

מתוך השיעור שניינו בתאריך י' באיר תשפ"ב
השיעור המלא נמצא באתר הישיבה

פרשת "בהר" נקראת בימים שבין יום ירושלים,ימי הגאולה של דרונ. מתחאים לקרוא לה: פרשת הגאולה.

הביבו גאולה מופיע בפרשה פעמיים (ויקרא כ"ה, כ"ה-כ"ו): "פי נמוה אחים אחיחתכם גאלה תקנו לארץ". ובהמשך (ויקרא כ"ה, כ"ה-כ"ז): "זבל הארץ ומבר מאחיתנו ובא לאו טקרב אליו וצאל את מפרק אוחיו. איש פי לא יחיה לו לאל היחסה נדו ומפא כי גאלתו". ועוד (ויקרא כ"ה, כ"ט): "איש פי נמפה בית מושב עיר חומה וקיטה אאלתו עד תום שנת מתקיריו ימים תקיה אאלתו". ועוד פעמיים רבים בהמשך הפרשה.

מהו גאולה?

מרקראית הפשעה בוצרה פשיטה עולה שגאולה היא חזרת האדם לעצמיות. הדבר בולט במיוחד בעדים ובקרים שבם עוסקת הפרשה.

עומק הדברים מחייב לארו פתיחת הפרשה (ויקרא כ"ה, א'-ב'): "ז'בָּר ה' אֶל מֶלֶךְ בֵּהֶר סִינֵּי לְאָמֵר. זֹבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶמְرָתָךְ כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַנְתָּנוּ נָמָנוּ לְכָם וְשַׁבְתָּה הָאָרֶץ שְׁבַת לָה'".

וכבר שאלו חול', כפי שמביא ר' ש"י: "מה עני שמייה אצל הר סיני והלא כל המצאות נאמרו מסיני?"
מדובר במקרה זו מדגישה התורה שהיא ניתנה בהר סיני?

עונה ר' ש"י: "אלא מה שמייה נאמרו כללותה ודקדוקיה מסיני אף قولן נאמרו כללותיהם ודקדוקיהם מסיני".

מצות השמיטה היא "בנין אב" לכל התורה, שנאמרה כולה מסיני עם כל הכללים והדקדוקים. יש קשר מהותי בין הר סיני ובין מצות השמיטה והיובל. בהר סיני יודה חירות לעלם. כsumaudo שישראל מול הר סיני, זכו לחיות ממלך המות ומשעבד מלכויות. אלמלא חטאו בחטא העגל – היו זוכים מהר סיני לחיות מלאה, מכל הדברים המשועבדים שיש בעולם. "אל תקרי קרות אלא קרות – שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה".

התורה היא החירות האמיתית, מושום שהיא מביאה את האדם לגלות את העצמיות העמוקה שלו. אנשים רבים ורבים חופש וחירות. אך כאשר בדקים למה הם מתחכונים בערך, מחברו שרובם מבנים שחווש פירושו: לעשות מה שאינו רוצה. לאכול מה שאינו רוצה לאכול, ללקת לאן שאינו רוצה, לקיים מה שאינו רוצה.

אך האמת היא הפה. הדברים הללו מסיחים את דעתו של האדם מהעצמיות. השאלה היא מה הנשמה של האדם רוץ, מה העצמיות הפנימית מבקשת. הדרכ העמוקה ביותר לגלות את הרצון הפנימי היא על ידי העיוק בתורה. התורה מגלה לאדם את הערכים והעקרונות שהוא רוצה לחיות על פיהם.

פינת הילדים

ניסיונות חיפוש כפרשה וכרכך!

(לאחר מציאת המושג בקשר בשולחן שבת מאבאמא להרחב על המושג שמצוותם)

חביבים נאחים הכל...

3. מה הן שתי המיללים המשותפות לפתח פרשת בהר ולסיטם פרשת בחוקות?

2. האם "והשימוטי אני את הארץ, ושםנו עליה זו אויביכם", זו קללה או ברכה?

"כולם נקראים להיות מנהיגים. מנהיגות היא קבלת אחריות."
כולם אחים לרעהו, כל אחד בחוג השפעתו: המשפחה, הקהילה, הארגון או מעגל רחב יותר"

הרוב יונתן זקס, "שוג וישי – אנחנו העם", לפרש בחוקות)
https://www.rabbisacks.org/app/uploads/2014/05/SS_Bechukotai_Manhigut.pdf

עומקו של עיקרו זה מופיע בפרשנותו (ויקרא כ"ה): "בַּיִלְאָרֶץ כִּי תְּבִרֵךְ" גרים ותושבים אפס עקד", אומרת התורה. איןנו המנהלים של הארץ, לעולם כבר יש מנהל שברא אותו ומהיה אותו יום. כשוברים מי המנראל, הדברים פחות מלחיצים ופושווים הרבה יותר. זהו סודה של השבת, אנחנו עצרים ממלאתנו אחריו שיש ימים שבהם הרגשנו שהכל בשליטהנו, נחים בצליו של הקב"ה וחוכמים "כי ישש תמים עלה ח' את השמים ואת הארץ..." (שמות כ', י'). כשאננו מבינים שלא אנחנו המנהלים, אנחנו יכולים להרגיש "כאלו כל מלאכתך עשויה מכילתה יתרו פרשה ז', ולהיות במנוחה מלאה.

את התזכורת הזאת אנו מקבלים כל שבוע לאחר שיש ימים מהשביעי, וביתר עצמה לאחר שש שנים - בשנה השבעית, שנה השמיטה. במהלך ששת השנים רצנו אחרי הפרנסה והחלה לא הרף. במתנה ממשימים מגעה השמיטה, "ובשנה השביעת שבת שפטון ייחיה הארץ שפטת לה" (ויקרא כ"ה, ד'). שנה שלימה בה איןנו צרכים לעשות כלום, סומכים על ה', והוא כבר יdag לנו. אך כל זה אינו מספיק, אנחנו צריכים תזכורת נוספת. לאחר שבע שניות. לחתול תזכורת נוספת. המנהל -

"בַּיִלְאָרֶץ". לא קל לשחרר ולסגור על הבטחת התורה, אבל זה הדבר היחיד שיכול לנו להגיד בנסיבות את חינו. רק כאשר אדם חי בביטחון מלא שיש מי שדווג, הוא יכול להפסיק לדאוג בעצמו ולהתחל לחיות בשלום.

זה הבהיר הקודש אומר (ח' ג', כ"ט עמ' א): "ונפש תלמיד חכם את קריית שבת מלכתה, נפש יתרה דשבת". מדוע? כי תלמיד חכם חי בתודעה שהוא שמייה אותה השבת, "בַּיִלְאָרֶץ".

גולד מאותם היהודים את מקומם ושםחים בחלוקתם. אז, אולי יהיה גם לנו כל يوم שבת.

מתוך ספרו של הרוב "להיות פשוט", פרשת ברה, עמ' 162.

אם יש לך פרה בדירה, אתה יכול להיות שותך בקדושת המקדש ולהחיל עליה קדושה. אפילו בהמה טמא ניתן להקדיש לבדוק הביטח! אדם יכול להשתחף בדבר הזה! גם אתה יכול, אבל דע לך שברגע שהצפרת אין לך אפשרות לחזור אחריה, אתה לא יכול להזכיר את זה בחזרה, אין משחקים! אמר הקב"ה: אצל אדם זה נמדד אחרית לגמרי מהה שאנו רגילים לחשוב. כיצד בני אדם מודדים את ערך האדם בדרך כלל? בעזרת השאלה בכמה הוא נמכר בתרו עבד. אבל כאן הערך שונה לגמרי איזה הערך נמדד בקדושה!

ניתן לראות את הקדשה שבערךין גם במשמעותו (דף ל"ו): "כל שחייבן עליו משום שבות משום רשות משום מצוה בשבת חייבן עליו ביום טוב". המשנה אומרת שיש דברים שאסור לעשותם בשבת - או משום שזה שבות, או משום רשות, או משום מצוה ממש, וזה נאסר גם ביום טוב. המשנה מפרטת: "יאלו הן משום שבות: לא עולין באילו, ולא רוכבן על גבי בהמה, ולא שתוין על פני המים, ולא מטפחין, ולא מספקין, ולא מركדין. ואלו הן משום רשות: לא דין, ולא מקדשין, ולא חולצין, ולא מבימין. ואלו הן משום מצוה: לא מקדישין, ולא מערכין, ולא מהרימיין, ולא מגיבחים תרומה ומעש. כל אלו ביום טוב אמרו, קל וחומר בשבת. אין בין יום טוב לשבת אלא אורקל נפש בלבד".

"מערכין" הפרק למצווה. לאחר שאדם אומר: "הרוי ערקי עלי" או "הרוי ערף פולוני עלי", יש מצוח לשלם. זאת מכיוון שיש לאדם ערך, יש באמד זה קדושה. אני יכול לחתם סתם נדבה למקדש ואני יכול להשתתף בקדושת המקדש, כי אני מבין שהקדשה חלה גם علينا. בעצם יש כאן דבר מזד��ים: חלה כאן קדושה ובעצם צריך לדודות אותה. הפדיון נעשה בתשלום. כל עוד לא פדיית יש קדושה, אבל אין איזושהי נפקאה מינה הילכתי, הכל כרגע חוץ מזה שאתה צריך לשלם את הפדיון.

איזו מן קדושה זאת? זאת הקדשה המכילה בעצם! זאת מצוח שעוזר שהאדם יוצר. ניתן לומר שהכל מלמעלה: אני ה', לי הארץ וליל הטען הכל מקודש. אך אומרת התורה: אתה יכול להתרומם ולהיות שותך בדבר הזה, בצוורה שאנו עבידי הקב"ה והוא נתן גם לנו את הכוח להכנסך אף את עצמנו לעולם הזה של הקדשה. זאת תוספת שבאה אחרי הכל ומדי לאחר מכך בא שוב הפסק שמסכם הכל (כ"ז, ל"ד): "אללה המצוות אשר צקה ה' את משה אל בני ישראל בבר סיני".

מתוך השערו השנינו בתאריך "ח' אייר תש"ח
השיעור המלא נמצא לאחר הישיבה (כתב עי' תלמיד)

חני היהת איש מדינה. היא תלחה במחלת סוטן סופנית, ולדברי הרופאים נותרה לה לכל היותר שניםיים לחיות. אותן שניםיים צפויות להיות מלאות בטיפולים קשים ביחסו של שבע שנים לאחר מכן. שניםיים שאמנם לו לכל הציפיות, אך היו מלאות בשמחה, בפעילות וביצירה. היא המשיכה להיות מנהת הרים, מפקחת במרכזה פסיכולוגי חינוכי, צלמת חובבת, סופרת, מרצה ופעילה בסיוו לחולים.

בחאת מהרצאותיה חני שאלה: "וזל למדונו, כי יחד עם כל ניסיון וкосמי שהקב"ה מביא לנו, יחד עם כל משימה שעליינו לעשות, אנחנו מקבלים מה' גם כח עמידה ועשייה. אם כך, מדוע אנחנו מרגשים פעמים כה רבות שפשות 'אין לנו כח?' התשובה לכך בדברי חני, היא שאנו מחזיקים על עצמנו קשיים מעבר למה שהקב"ה נתן לנו, ולזה באמת אין לנו כח. אנחנו מקבלים כוחות בהתאם לקשיים שהקב"ה נתן לנו, לא לקשיים שאנו מושיפים על עצמנו.

סטודנט קובי, בספרו "שבעת הרגלים של אנשים אפקטיבים במיחוד", כתוב שבחים ישרים מעתגיים: 'מעגל ההשפעה' ו'מעגל הדאגה'. 'במעגל הדאגה' נמצאים דברים שאין לנו איך לשנות אותם. 'במעגל ההשפעה' מוצאים דברים שיש לנו אפשרות להשפיע עליהם. אם לא נדע להבחין בין המעלגים, נחיה חילתה בחים מלאים בלחש ובדאגה. איננו יכולים לעשות הכל. איננו שולטים על הסובבים אותנו, לא על העתיד וגם לא על העבר. איננו יכולים לעבוד בשעות משוגעות, לדלג על ארוחות וללהט בינם אינסוק משימות שונות. אנחנו פושט לא נודנו 'סופרמן', איננו יכולים לעשות הכל. מלא מוגבלות, ובה עליינו להתרכז. תחום האחריות שלנו מוגבלת של הדברים שאנו יכולים לעשות. מעבר לכל, האחריות היא של המנהל הגדול - הקב"ה. נלמד לחוית בתוך גבולות הגורא שהקב"ה נתן לנו, שם מוחכים לנו חיים מלאים, רגועים ושמחים.

מה הערך שלו? הרב מנשה ויינר

פרישות בהרו ובחווקותי קשורות אחת לשניה בקשר ישיר. שתי הפרישות הללו נאמרו יחד בהר סיני והוא ספר הברית הגדול. על דעת הדברים הללו עם ישראל מקבל את הארץ, ואם לא פועלים כראוי מאבדים את הארץ וגולים ממנה.

המסגרת כאן היא בפרישה יותר רחבה, כולל הפרק האחרון בספר ויקרא, פרק כ"ג, אשר הקשו לא ברו, אך המסגרת שלו מראה לנו משהו. בסיום פרישות אלו שהוא סיום ספר ויקרא נאמר (כ"ג, ל"ד): "אללה המצוות אשר צקה ה' את משה אל בני ישראל בבר סיני".

בתוך כל הפרישות נכנס פרק כ"ז העוסק בפרשנות ערכיו וחרמו בمعنى סוגיים (ויקרא כ"ג, א'-ו'):

"ונזכר ה' אל משה לאם. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש כי יפלא נדר בערךך נפשת לה". וקיה ערוף בזכר נפשת ונעד בו ששים שננה וקיה ערוף ששלשים שקל. ואם מפכו קמש שניים ועד בו שירים שננה וקיה ערוף הזכיר עשרים שקלים ובקבוצה עשרים שקלים. ואם מפכו חיש ועד בו שמש שניים וקיה ערוף הזכיר חמש שקלים ובקבוצה עשרה שקלים קפ"ש".

יש כאן מעין טבלה המראה כמה שווה בן אדם, מה הערך שלו. זה תלוי במספר שנות האדם, האזכור יקר יותר מהנקבה וכו'. זאת פרשה מהירה מאוד, אם אתה רוצה לחתם כסף בבית המקדש - תן כסף. מדובר צרך לעשות יותר מה? מה רוצים להגיד בדבר הזה?

איש ואשה זה ערך. אנו יהודים איך מודדים אדם, אדם יכול לומר: "דמי פולוני עלי" - הערך הכספי שלו עלי, וזה כלל לא קשור לערכין המובאים כאן. מודדים זאת כעבד והמנכבר בשוק, לפי מצבו הבריאותי של האדם. אך כאן יש עניין אחר. יכול להיות שלא יהיה הבדל בין שני אנשים שהפער הבריאותי ביניהם הוא אידיר. מה ההיגיון בערכין הללו?

פרשנת ערכין באה לאחר פרשת הקללות. לאחר שעם ישראל נבעל מהדברים הקשיים שעולמים להגיא עליו אומרת התורה, אל תהשוו שאותם לא חשובים בעינינו, אתם חשובים בעיני מאד! הנה יש ערך. לאחר חטא העגל כל אחד ננתן מחיצית שקל לכפר, אך ערך האדם הוא 50 שקלים - הקב"ה בקיש מכם מאיית. אתם חשובים בעינינו, אל תדאגו.

התורה אומרת כאן דבר נפלא, אמן אנחנו באמת נמצאים בארץ גרים ותושבים, אבל מבחינה מסוימת זה ההיפך. יש כאן סיכוי וסבירו. אם יוכלים לבוא ולהיות שותפים בעסק הזה. מתהדרש כאן שהאדם יכול לבוא גם הוא ולהוביל קדושה. ישנם דברים שהקב"ה לא קיים, למשל

